

Roman

Naročnina: 1 mesec 8 Din,
 1/2 leta 20 Din, 1/2 leta 40 Din,
 vse leto 80 Din. — Račun
 pošne hranilnice v Ljubljani
 števil. 15.393. — Dopisi: „Ro-
 man“, Ljubljana, Breg 10-12

Tednik za vse / Izhaja ob sobotah / Ljubljana, 14. VI. 1930 Leto II. - Štev. 24

SIROTA Z MILIJONI

Roman v 4 knjigah

Francoski napisal Jules Mary. Poslovenil B. R.

Prva knjiga

LJUBEZEN IN DENAR 5

Molčala je. Sklonila je glavo in v njeni duši je besnel boj. Trpela je, da še nikdar tako.

Z obupno odločnostjo je hotela prekiniti ta pogovor. Grizla si je ustnice, da so ji krvavele. Potem je odločno rekla:

„Ne razumem vas. Povejte mi rajši, kaj pojeta Zoraida in Fatma!“

„Ali naj vam pesem prevedem? Dobro, čujte!

Sama bila sem sredi noči in klicala sanje,
 niso prišle, da zavila bi vanje
 svojo bol.

Nad mano bedel je tvoj blede obraz,
 tvoje so bolne oči me iskale
 plaho in tiho, kot bi se bale —
 našle me niso.

„Ljubim te,“ rekle so ustne drhteče —
 nisem jih čula.

Čelo žareče poljubiti so mi hotele —
 pa sem zbežala,

sama v teh težkih urah ostala.

„Ljubi ga! Ljubi ga!“ mi je velelo srce...

„Dovolj, dovolj!“ je kriknila Alice in omahnila. „Nehajte, sicer zblaznim!“

„Alice, draga Alice, kaj vam je? Povejte mi...“

Premolknil je in pobožal njene lase.

„Nenadna slabost me je napadla,“ je z muko povzela, „Zdaj je že dobro. Pojdiva se sprehajati pod kostanje ali pa poiščiva Zoraido in Fatmo.“

Molče sta vstala in odšla po beli stezi proti cvetličnjaku, kjer sta sestri peli. Nenadoma pa je Murad obstal in se naslonil na drevo.

„Alice,“ je rekel tiho in jo prijel za roko, „postanite mi žena po zakonih vaše dežele. Ljubite me! Vse vam dam, vse! Ali hočete?“

Toda Alice je molčala. Odtegnila mu je roko in zaplakala.

„Zakaj me ne ljubite? Povejte, Alice!“

„Ne... ne... nikdar... ne morem vam reči... Ali ne vidite, da trpim?“

Sunkomá so se ji dvigale grudi. Nenadoma pa se je obrnila in odhitela proti cvetličnjaku.

Murad je ostal na vrtu, kjer ga je Alice zapustila, in gledal za njo, dokler ni izginila med drevjem.

Videč, da se Alice joka, sta jo Zoraida in Fatma skušali potolažiti. Toda vse je bilo zaman.

Odvedli sta jo s seboj v palačo, v svoje sobe, kamor ni smel nihče stopiti, še Murad ne.

Alice je bila kakor otrok, ki si ne ve pomagati. Komaj da se je zavedla, kje je. Sestri sta jo posadili na nizek divan in prisedli.

„Kaj vam je, Alice?“ je vprašala Zoraida. „Zakaj ste žalostni? Ali so vas užalile Muradove besede? Ko bi vedeli, kako vas ljubi...“

„Vem.“

„Zakaj mu ljubezni ne vračate, Alice? Tako srečen bi bil, kakor še nihče in midve z njim. Naše življenje bi bil večer raj in vi bi bili kraljica in gospodarica v njem. Tja daleč na jug bi šli, kjer je solnce doma, in vsako leto bi se vračali semkaj. Ali vas to prav nič ne vabi? Ali naju boste rajši pozabili?“

„Ne, pozabila vaju ne bom nikdar...“

Alici ni bilo več obstanka. Sredi besed je umolknila in šla proti vratom.

Pozno je bilo že. Nikjer ni bilo več čuti koraka ne glasu.

Alice je počasi, opotekaje se, kakor bi bila pijana, stopala po dragocenih preprogah proti svoji sobi. Še zmeraj ji je zvenel v ušesih konec tiste pesmi...:

„Ljubi ga... Ljubi ga!“

Vse ji je klicalo te besede, ki so jo zbadale kakor nož v srce. Sestri, ki sta jo hoteli pregovoriti, mladi mož bledega obraza, ki mu je strast razjedala dušo, sijaj in opoj, ki ga ni

bila vajena, pesmi, ki jih je čula, vse, vse jih je klicalo. Pritisnila je roke na srce; onemoglo se je zgrudila.

Bogve kako dolgo je ležala brez zavesti. Ko se je zbudila, je ležala v svoji postelji in Murad se je sklanjal nad njo.

„Odpustite mi, Alice, če sem kriv vaše bolesti... Nisem vas hotel žaliti... Prevelika je moja ljubezen...“

Alice ga ni razumela. Čula je besede, ki jih je govoril, toda zdelo se ji je, da so to samo besede, ki jih ne more razumeti. Vročica se je je polasčala. Oprla se je na komolce in rekla glasno, sunkoma:

„Ljubim vas... toda pustite me... Miru potrebujem, miru, da premislim, da se zberem...“

Hotel se je skloniti k njej in jo poljubiti na čelo.

„Ne dotikajte se me! Moje čelo je vroče kakor ogenj, moje ustne žare. Pustite me... pustite... pri Bogu vas prosim. Jutri morda...“

Brez besed, samo s pogledom, ki je povedal vse, je odšel v svojo sobo. Alice pa ni zatisnila očesa. Kako si je želela sanj, ki bi ji olajšale trpljenje! A sanj ni bilo. Jutro jo je našlo bdečo.

Ko je bilo v palači še vse tiho, je vstala in sedla za mizo in pisala, pisala, čeprav so ji roke drhtele.

Pismo, ki ga je napisala, je bilo zelo kratko:

„Odpustite mi. Preden sem Vas srečala, sem že ljubila drugega. Zdaj bežim, da najdem njega, ki je moj.“

Vtaknila je pismo v ovitek in ga naslovila na Murada. Potem si je ogrnila plašč in zbežala po stopnicah. Strežaj, ki ji je odprl hišna vrata, se je začudil, toda ubogal je, ker mu je bilo tako ukazano.

Ko je bila pri ograji, ki jo je ločila od ulice, jo je obšel neznan strah. Zavedla se je, da je spet v Parizu, kjer ji groze tolike nevarnosti. Hotela se je vrniti v palačo in poklicati na pomoč, toda spomnila se je Murada in njegove ljubezni, ki jo je žgala kakor živ ogenj. Ne, ne nazaj! Podzavestno je odprla vrata in odhitela proti mestu.

REŠITEV

Ko je Trompelet zagledal Valentina, ga je poklical, a odgovora ni dobil. Siromak je bil tako slab, da še govoriti ni mogel.

Rešetka je bila zaklenjena. Vsi napori, da bi strl ključavnico, so bili zaman. Trompelet je obupaval. Kako naj Valentina reši? Tedaj se je spomnil Trutata in njegove moči. Tiho se je splazil nazaj in sedel na svoj stari prostor.

Boj še ni bil odločen. Ko so gledalci videli, da je njihov poglavar naletel na enakovrednega nasprotnika, so umolknil. V pivnici je bilo tako tiho, da je bilo slišati samo sopenje obeh borilcev.

Tedaj je „Češnja“ planila s svojega mesta in zavpila:

„Trešči ga, Laguyane! Sunek za vrat! Saj ga znaš!“

Stari kaznjenec je prav takrat dobil Trutatov vrat pod pazduho. Imel je sijajno priliko, da pokaže svoj preizkušeni udarec, ki je bil skoro vselej smrtonosen. Že je zamahnil z roko, tedaj pa mu je Trutat nastavil most in ga vrgel preko sebe v zid.

Laguyanu je pot stopil na čelo. Takega nasprotnika še ni imel. A preden je Trutat mogel izrabiti njegov padec, se je že pobral in naskočil.

Artist se mu je spretno umaknil in Laguyane je zgrmel med mize.

V tem trenutku pa je zavpil Trompelet:

„Gospoda, ali ne vidite, da je Laguyane, ali kako mu že pravite, poskusil uporabiti udarec, ki je proti pravilom?“

„Kaj še!“ je zarenčal Laguyane.

Dasi so bili gledalci sami zločinci, so vendar Trompeletove besede zadele v živo. Občudovali so Trutatovo spretnost in to občudovanje se je kaj kmalu izpremenilo v simpatijo do mladega artista.

„Res je! Laguyane, umakni se!“

Trutat pa je hotel naglo končati.

„Naj se bori do konca!“

Laguyane se je zagnal na artista. Žile na sencih so mu nabrekli in kri mu je podplula oči. Skrčil je pesti, da so se mu nohti zadržali v

kožo. V tem trenutku je hotel zmagati ali propasti.

Trutat je bil pripravljen na ta napad. Ko je Laguyane skočil, se je hitro sklonil, potem pa je z levico sunil Laguyana v brado, da se je zvalil na tla, 'Češnja' pod noge.

„Dovolj inra. Kdo se še upa?“

Toda nihče več se ni hotel z njim spoprijeti. Vsem je upadel pogum, ko so videli to pest, ki je z enim udarcem položila na tla najmočnejšega izmed njih.

Laguyanov obraz je bil ves krvav. 'Češnja' se je prestrašila in zakričala, apaši pa so se sklonili in hoteli Laguyana pobrati. Ta trenutek sta porabila Trutat in Trompelet in izgubila iz pivnice. Zapahnila sta vrata za seboj in prišla v kuhinjo. Trutat se je uprl v rešetko, da bi jo zdobil, toda zaman. Ni se mu posrečilo.

Tedaj se je Valentin prebudil iz nezavesti in zagledal svoja prijatelja.

„Gori... pred hišo... skala... zadelan rov...“

Stekla sta po stopnicah navzgor, planila skozi vrata na vrt in na travnik. Tam je na veliki gomili ležala skala. Trutat jo je z lahkoto odvalil. Razgrebla sta prst in kamenje in odkrila deske.

Trompelet se je spustil v rov in se čez nekaj časa vrnil z nezavestnim Valentinom.

„Bežimo!“ je vzkliknil Trutat in oprtil Valentina na rame. „Bežimo, dokler je še čas.“

In vsi trije so izgubili v megli.

Sedemnajsto poglavje

PO HUDI BOLEZNI

Trutat je odvedel Valentina na svoje stanovanje. Njegova žena mu je skrbno stregla, kakor bi bil njen otrok.

Nesrečnež je ležal štiri dni brez zavesti in zdravnik, ki so ga poklicali, je zmajeval z glavo. Vendar je njegova mladost zmagala. Že čez nekaj dni je Valentin prvič vstal.

„Ali ste jo videli? Ali se je vrnila domov?“ je bilo njegovo prvo vprašanje, ko se je zbudil iz nezavesti. Trutat je žalostno odkimal.

Takrat je stopil Trompelet v sobo.

„Ničesar ne vemo o dekletu,“ je rekel. „Tudi Siméon in Chilpéric še zmeraj tavata v temi. Drugi dan po Valentinovem begu sem oprezoval okrog 'Molčечеega groba', toda gnezdo je

bilo prazno. Laguyane in 'Češnja' sta izgubila brez sledu. Bržčas sta se zbala zasledovanja, zato sta menjala stanovanje. Sodim, da bi samo onadva lahko povedala, kje je Alice...“

„Jaz vem, kje je...“ ga je s slabotnim glasom prekinil Valentin. „Čujta, kako sem to zvedel. Tisti večer, ko sem slučajno srečal Laguyana, sem šel za njim in videl, da je izgubil v 'Molčecem grobu'. Hotel sem zvedeti še kaj več in tako me je dobil v past.“

„Neprevidni ste bili, Valentin. Bilo bi po vas, če vas ne bi bila midva našla.“

„Da, nepreviden sem bil,“ je potrdil Valentin. „Toda, kar je, to je, po toči je prepozno zvoniti. Nekaj sem pa le zvedel. Laguyane in 'Češnja' sta govorila o neki ugrabljeni deklici.“

„O Alici?“

„Menda. Čudno se mi le zdi, da sta jo imenovala 'dekle z milijoni'.“

„V tem mora tičati ključ uganke,“ je tehtno rekel Trompelet. „Za ugrabljenjem bo neka tajnost: po denarju diši. Samo zaradi lepote je gotovo niso ugrabili.“

„'Dekle z milijoni' jo je imenoval Laguyane,“ je povzel Valentin. Rekel je, da so jo skrili v neki hiši na potu v Boulonjski gozd, za Muradovo palačo.“

Valentinu je vstalo novo upanje.

„Če je še tam, se vrnemo z njo, ali pa se sploh ne vrnemo.“

Izbrali so si pozno večerno uro, da ne bi zbudili prevelike pozornosti.

Trutat si je iz svojih prihrankov kupil tri revolverje in dal vsakemu po enega.

„Takale stvarca utegne prav priti,“ je pomenljivo pristavil in napolnil naboj.

Kmalu so prišli do one hiše. Valentin je skoraj omahnil, ko so se ustavili.

„Moj Bog,“ je zastokal. „Če se ji je kaj zgodilo...“

„Ne obupajte,“ je suho rekel Trompelet. „Zdaj je čas dejanj.“

Pozvonil je na hišnih vratih, ki so bila zaklenjena. Čez nekaj časa se je prikazal hišnik in jih vprašal, česa žele.

Trutat in Valentin nista vedela, kaj naj odgovorita. Iz zadrege ju je rešil Trompelet.

„Stanovanje iščemo.“

Hišnik jih je premeril od nog do glave.

„Ali bi zmogli dva tisoč frankov na mesec?“

„Zakaj ne,“ je hladnokrvno odvrnil Trompelet. „Če je stanovanje lepo, damo tudi več.“

„Hiša je prazna,“ je rekel hišnik. „Stanovanje kolikor hočete. Idite z menoj, pokažem vam jih.“

„Dobro, Pogledali bomo vsa stanovanja od pritličja do podstrešja.“

Stopili so v vežo in šli po stopnicah. Tedaj se je Trompelet nečesa spomnil.

„In kleti! Kaj je z njimi?“

„Vsako stanovanje ima svojo klet. Če želite, si le-te najprej ogledamo.“

Obrnil se je in zavil nizdol. Ko so bili spodaj, je Valentin naglo obrnil ključ kletnih vrat in ga spravil v žep.

„Kaj vendar mislite, gospodje?“ je vzkliknil hišnik. Zdajci pa mu je kri zastala. Trije revolverji so bili naperjeni nanj.

Prebledel je in hotel zavpiti, toda Trompelet ni poznal šale.

„Molči, sicer te ubijem! Zakaj si lagal, da je hiša prazna? Še pred nekaj dnevi je nekdo v njej stanoval, morda jih je bilo še več. Ni še dolgo, kar je bilo v podstrešju skrito neko dekle. Kje je zdaj? Govori, nesrečnik!“

„Prav nič ne vem,“ je zajeceljal prestrašeni hišnik. „Kolnem se vam! Šele od včeraj sem tu...“

Trompelet pa se ni dal ugnati.

„Govori, ti rečem! Drugače...“

„Kaj naj vam povem, ko sam nič ne vem? Vprašajte lastnika.“

„Kdo je to?“

„Gospod Roussebois.¹⁾ Stanuje v ulici Pergolèse, številka 14.“

Videč, da od hišnika ne bodo ničesar več zvedeli, so odšli in ga pustili v kleti pol mrtvega od strahu.

Če pa bi se bili vrnili in pogledali v hišnikovo sobo, bi bili zelo presenečeni. Videli bi njegov od srda spačeni obraz — kajti hišnik ni bil nihče drugi kakor Louffard.

A ni bil sam. Izza zastora pred oknom je stopil Laguyane, ki se je skrival, dokler sta bila artista in Valentin v hiši.

„Obvestiti moram Roquina, kaj se je zgodilo. Ostani tu, dokler se ne vrnem.“

Odšel je, oprezno, da ga ne bi kdo videl.

Roquina je našel v njegovem stanovanju v ulici Lafayette. Tudi Norbert je bil tam. Oba sta že vedela, kam je Alice pobegnila.

Ko so jima povedali, da jima je ušla, v prvem trenutku nista vedela, kaj naj storita. Roquin se je tako razsrdil, da je zagrozil Louffardu s smrtjo, če ne privede Alice nazaj. Ko pa se je malo pomiril, je začel trezno misliti. Dal je preiskati hišo in okolico in odkril na nekem prizidku majhno krpo iz istega blaga, kakor je bila Aličina obleka. Na Muradovi garaži je našel kup okruškov — zdaj je vedel dovolj. Prepričan je bil, da se je dekle zateklo k Muradu.

Misel, da skrije Alice v bližini nasprotnikove hiše, se mu je krvavo maščevala.

Skrbelo ga je. Še malo ni dvomil, da bo dekle zaščitniku odkrilo svoje ime in da bo Murad v njej spoznal dedinjo milijonov.

„Kako naj jo zvabimo iz palače,“ se je neprestano vpraševal, a nič pametnega mu ni prišlo na misel. Ko je o tem govoril z Norbertom, je stopil v sobo Laguyane.

„Nekaj vam moram povedati, gospod,“ je dejal stari kaznjeneč. „Pozabil sem vam omeniti, kaj se mi je zadnjič zgodilo v Molčečem grobu, kjer sem stanoval. Mislil sem, da vas ne bo zanimalo, zdaj pa vidim, da sem bil v zmoti.“

V kratkih besedah mu je povedal, kako je vjel Valentina. Marki se je ugriznil v ustnico.

„Slutil sem, da nam bosta artista še račune prekrizala. A kako se jih je Louffard rešil?“

„Poslal jih je v ulico Pergolèse h gospodu Rousseboisu, ki ga sploh ni.“

Rouquin se je zagrohotal.

„Prva pametna reč, ki jo je storil.“

Ko je bil Laguyane že na pragu, ga je Royquin še enkrat poklical.

„Nikar ne misli, da se je Louffard s tem odkupil. Dobro veš, kaj sem mu obljubil.“

„Vem,“ je potrdiril Laguyane.

„Rekel sem, da mu poženem kroglo v glavo, če dekleta ne privede nazaj. Tudi tebi obljubim isto. Si razumel?“

„Sem!“

Ko sta ostala marki in Roquin sama, je tiho rekel Norbert:

„Mislim, da bi se stvar dala urediti.“

„Kako? S silo?“

¹⁾ izg. Rusboá.

„Ne vem, če bi to bilo dobro. Morali bi jo izvabiti iz palače, toda v tem primeru bi jo gotovo Murad spremljal...“

„Nekaj drugega imam v mislih,“ je povzel marki. „Dekle ljubi Valentina. Kaj ko bi njega naščuvali na Murada in izrabili njegovo ljubosumnost?...“

Ko je še govoril, je stopil k pisalni mizi in začel nekaj pisati, a tako hitro, da je Roquin, ki mu je gledal čez ramo, komaj sledil njegovemu peresu.

Pismo se je glasilo takole:

Gospod Valentin!

Prijatelj, ki želi ostati nepoznan, vas obvešča, da boste njo, ki jo ljubite, v Rousseboisevi hiši zaman iskali. Najdete jo v palači nekega Murada, kjer se lahko sami prepričate, da so ženske prisege kaj malo vredne. —

N. N.

„Razumem,“ je vzkliknil Roquin. „Valentin bo tekel k Muradu in se z njim sporekel, zahteval bo Alice in...“

„Kaj bo potem, bomo videli,“ je razlagal Norbert. „Za vsak slučaj bi vas prosil, da pošljete v bližino Muradove palače nekaj svojih ljudi. Z Valentinom bosta nedvomno tudi oba artista, ki ju ni metati v koš. Celo kri bi utegnila teči...“

„Dobro. Palača bo zastražena.“

Pol ure kasneje je bilo pismo že v Valentinovem stanovanju, kjer pa ni bilo nikogar. Valentin je z artistoma iskal gospoda Rousseboisa, ki ga ni bilo...

Ko je Valentin zvečer prišel v svojo sobo, je našel Norbertovo pismo na mizi. Sprva ga ni razumel, a zdajci se mu je zasvitalo. Pismo mu je padlo iz rok.

„Alice, Alice!“ je zaječal, „Zakaj si me pozabila?...“

Na to, da bi vest utegnila biti neresnična še pomislil ni. Spomnil se je pisma, ki ga je čital tisti dan, ko je Alice izginila. Ali ni pisala svojemu očetu, da gre k svojemu dragemu? Takrat je mislil, da je pismo pisal nekdo drugi — zdaj pa je bil trdno prepričan, da ga je ona pisala.

Vso noč ni zatisnil očesa, tako je trpel. Zjutraj sta ga dobila Trompelet in Trutat sedečega na robu postelje; še zmeraj je strmel v pismo.

Polinska

Ko sta prijatelja zvedela, kaj je bilo vzrok Aličinega bega, sta se nemalo začudila. Trompeleta je obšla jeza, da je zaškrtal z zobmi.

„Sama je odšla in mi smo jo iskali... zdaj vidim, da ni bila vredna našega prijateljstva. Pustimo jo, kjer je.“

„Prav imata, prijatelja,“ je žalostno prikimal Valentin in jima segel v roko. „Sam pojdem.“

„Sam? Kam?“

„V Muradovo palačo,“ je odvrnil Valentin in se trpko nasmehnil. „Videti hočem tega človeka in ga opsovati. V lice mu pljunem. Tudi njo hočem videti in ji povedati, da jo zaničujem.“

„Sami ne boste šli,“ je odločno rekel Trompelet. „Kdo ve, če vas tudi v Muradovi palači ne čakajo skriti rovi in podobne stvari. In tudi jaz bi ji rad povedal nekaj besed.“

To je bilo tisto uro, ko je Alice pobegnila iz Muradove palače...

Pol ure kasneje so naši znanci potrkali na vrata Muradove palače in prosili Armenca, ki je stražil vhod, naj jih najavi gospodarju.

Ko je Orižentalec zagledal Valentina in njegova tovariša, jim je stopil naproti in jih prijazno ogovoril.

„Vi ste prijatelji gospodične Alice, kajne? Pozdravljeni!“

„Hvala za pozdrave,“ ga je mrzlo prekinil Valentin. „Ne potrebujemo jih. Kdo pa ste vi?“

„Ali vam niso povedali ko so vas spustili k meni?“ je začudeno vprašal Murad, ne vedoč, kaj naj ta nastop pomeni.

Valentina je pograbiła jeza. Zmečkal je Aličino pismo in ga zagnal Muradu v obraz, preden sta mu mogla artista ubraniti.

„Preberite!“ je zasikal. „Samo hitro, hitro, dokler me ne mine potrpljenje.“

Murad je pri tej zalitvi skočil pokonci in pograbil ostro bodalo, ki je ležalo na omarici. Motel je planiti na Valentina, toda v poslednjem trenutku se je obvladal. Razgrnil je pismo in ga prebral. Razumel je: ta mož je ljubil Alice kakor on.

Vrgel je bodalce na tla.

„Motite se, gospod. Alice je res v moji hiši, toda nisem je ugrabil. Ko bi vedeli, da sem ji rešil življenje in čast, me ne bi bili prišli zaliti. Najbrž še ne veste, da ima gospodična Alice mogočne sovražnike, ki se hočejo polastiti njenega premoženja...“

„Njeno premoženje je njenih deset prstov,“ je vzkliknil Valentin. „Z delom svojih rok se preživlja.“

„Spet ste v zmoti, gospod Valentin,“ se je nasmehnil Murad. „Gospodična ima milijone. To je bilo pred nekaj dnevi še tajnost; zdaj, ko je pod mojim varstvom, vam lahko povem.“

Valentina je to razkritje tako zmedlo, da ni vedel, kaj naj odgovori.

Spet so mu prišle na um Laguyanove besede.

„Bogata je... milijone ima...“ je zajeceljal. „Sirota z milijoni“ ji je rekel... zdaj je zame izgubljena ... ne bo me več ljubila...“

Zdajci pa je skrčil roke v pest.

„Ali je še pri vas?“

„Se!“

„Prisezite, če morete, da neznanec v pismu laže... pravi, da ste njen ljubimec...“

„Če bi bili Alice kdaj ljubili,“ je resno odgovoril Murad, „ji tega ne bi očitali. Res jo ljubim, odkar sem jo prvič videl, ali...“

„Ljubite jo. Tega sem se bal,“ je trpko zajeceljal Valentin. „Povedali ste ji, da ste vanjo zaljubljeni, in ona se ni mogla upirati... ker... ker ste bogati...“

Murad ni odgovoril. Pritisnil je na električni zvonec in v sobo je stopil Azep.

Sla sta v kot in se tiho pogovarjala. Ko se je Murad vrnil k Valentinu, je bil njegov obraz bléd ko zid.

„Še snoči je bila Alice v moji hiši, zdaj pa mi javlja sluga, da je ni več. Vratar mu je povedal, da je pred pol ure odšla pri glavnih vratih.“

„Lažete!“ je viknil Valentin. Tudi artista nista mogla verjeti.

„Preiskali bomo hišo,“ je odločil Trompetlet. Murad je molče prikimal. Tudi on ni mogel verjeti. Venomer je mrmral:

„Sama je odšla! Zakaj? Še snoči mi je rekla: ‚Ljubim vas...‘“

Takrat se je Azep vrnil:

„Gospodična je pustila v svoji sobi tole pismo za vas.“

Murad mu je iztrgal list iz roke in ga mrzlično preletel. Potem ga je dal Valentinu.

„Dekle vas ljubi! Bili ste srečnejši od mene!“ In bolešno je dodal: „Vse kar imam, bi vam dal za to srečo...“

Valentin bi bil Murada in svoja prijatelja najrajši objel. Toda Indijec je hladno rekel:

„Vaša ljubezen je manjša od moje: če bi bi jo ljubili kakor jaz, bi se v tem trenutku bali zanjo, ko je sama v Parizu, kjer ji preti toliko nevarnosti.“

Valentin je dvignil glavo.

„Prav imate, gospod. Bil sem sebičen in mislil samo nase. Toda verujte mi, da bi dal zanjo vse, tudi življenje... kolnem se vam.“

„Premladi ste še, da ne bi mogli svoje prisege prelomiti,“ je trpko rekel Murad. „Če vam ne bom stal ob strani, ne boste kos onim, ki preže na dekle.“

„Ali poznate njene sovražnike?“

„Samo enega.“

„Njegovo ime, njegovo ime!“ je hlastno viknil Valentin. „Povejte mi ga!“

„Norbert marki d' Argental...“

Ko je ostal sam, je Murad stopil k oknu.

„Ne ljubi me... in vendar mi je sama rekla...“ Spomnil se je snočnjega večera, njene razburjenosti in pesmi svojih sester. Grenko se je nasmehnil.

„Morda pride še čas, ko se sama vrne k meni... Bog je velik!“

Osemnajsto poglavje

V KREMLJIH ZLOČINCEV

Če bi bila Alice ubogala notranji glas, ki ji je rekel, naj se vrne v palačo, bi bila rešena. Ljubezen do Valentina in bojazen, da se ne bi mogla Muradu ustavljati, sta jo nagnali v pogubo.

Ko je bila nekaj korakov od Muradove palače, so se prikazale izza nekega drevesa štiri postave. Alice jih ni opazila. Šla je kar naprej po ulici, ne da bi slutila grozečo nevarnost. Nenadoma pa je obstala.

Ulica je bila prazna. Samo oni štirje neznanci so bili v bližini; tudi oni so se ustavili. Da ne zoudo pozornosti, so si jeli prižigati cigarete in to je trajalo čudno dolgo. Nato sta dva izginila v sosednji ulici.

Alice je pozorneje pogledala neznanca, ki sta ostala, in groza jo je stresla.

„Laguyane in Louffard,“ je vztrepotala. Hotela se je obrniti in se vrniti v Muradovo palačo, tedaj pa je zagledala dva stražnika, ki sta prihajala po ulici.

„Rešena sem,“ se je oddahnila in stopila k njima. „Dva neznanca sta mi neprestano za petami,“ jima je povedala. „Prosim vaju, spremita me do doma.“

„Kaj vam hočeta?“

„Za Boga, pomagajta mi, na stražnici vama vse povem.“

Stražnika sta jo vzela v sredo.

Laguyane in Louffard se za stražnika nista dosti menila. Zavila sta v ulico Pergolèse in se po ovinkih spet jela približevati. Opazila pa nista, da nista sama — za njima sta šla Siméon in Chilpéric.

Muradova detektiva sta spoznala Alice, ko je odšla iz palače. Vedela sta, da jo je Murad rešil, pa tudi to, da je zločincem že znano, kam se je zatekla. Ko sta opazila Laguyana in Louffarda, ju je zaskrbelo.

„Sodim, da pride do boja,“ je rekel Siméon. „Sicer nama stražnika ne bosta mogla kaj pomagati, toda odveč ne bosta.“

„Meni se zdita sumljiva,“ je zategnil Chilpéric, ko sta ju prehitela. „Vidiš, na ovratniku imata številko šestnajstega okraja, mi smo pa v štirinajstem.“

V Parizu ni nič čudnega, da gre ženska po ulici med dvema stražnikoma. Zato se tudi mimo idočci niso zmenili za to.

Od časa do časa se je Alice obrnila; Laguyane in Louffard sta bila še vedno za njimi. „Nič se ne bojte, gospodična,“ sta jo pomirila stražnika.

„Kdaj pridemo do stražnice? Zdi se mi, da hodimo že nekaj časa.“

„Potrpiljenje, gospodična. Sodim pa, da bi bilo bolje, če stopimo do šefa pariških detektivov. On vam določi nekaj svojih ljudi, ki bodo pripazili na vas.“

Alice so nenadoma obšle zle slutnje. Kradoma je od strani pogledala stražnika.

Na koncu ulice Guyot sta prihajala po pločniku dva druga stražnika.

„K njima stopim,“ si je rekla.

Takrat pa sta spremljevalca nenadoma zavela v stransko ulico. Hotela se jima je upreti, toda eden izmed njiju se je nagnil k njej in ji šepnil na uho:

„Ne upirajte se, sicer...“

Stisnil jo je za roko, da je vzkriknila. Tedaj pa je stražnik segel po revolver in ji ga pritisnil na sence.

„Besedico, pa sprožim...“

Siméon in Chilpéric sta med tem izginila. Nikjer ni bilo človeka. Samo pred neko hišo je stal voz s konji — redka prikazen na pariških ulicah. Stražnika sta jo zavela tjakaj.

Izza ogla sta priskočila še Laguyane in Louffard in pomagala potisniti Alice v voz. Mimogrede je stari kaznjeneč ošinil s pogledom kočijaža. Potem je ukazal pognati in voz je zdrdral po cesti.

Po polurni vožnji je voznik moral ustaviti. Laguyane je skočil z voza in pogledal okrog sebe. Nikogar ni bilo v bližini. Kočijaž je še zmeraj sedel na kozlu, zraven njega pa eden obeh policistov.

„Vse v redu,“ je dejal Laguyane. Kakor na dano znamenje se je takrat v stražnikovi roki nenadoma zasvetilo bodalo in se zarilo v kočijažev vrat.

Nesrečnik ni niti kriknil. Samo zadrgetal je in glava mu je padla na prsa. Bil je mrtev. Laguyane je skočil k njemu, mu potegnil čepico z glave in se zarežal:

„Saj sem vedel!“

Umorjeni voznik je bil — Siméon.

Potem je Laguyane odprl vratca voza in ukazal:

„Nesite jo v hišo! Mudi se!“

E. van Lidth de Jeude:

Ljubezen ali kupčija

Nelli van Waver je zamišljeno strmela pred se; potlej je počasi rekla svoji sestri:

„Hvaležna bi ti bila, Ans, če bi mi pomagala. Kadar je človek v dvomih, je nemara dobro, da se skuša na tak način prepričati. Drevi pride Wim za nekaj dni k vam v posete; napišem mu pismo, ki ga dobi jutri s prvo pošto. Potlej boš pri zajtrku pripazila, ali bo najprej segel po mojem pismu ali pa po jutranjiku, da pogleda ameriške kurze. In potem mi pošteno sporočiš: če vzame najprej v roke ta strašni časopis, razderem zaroko, ker je prevelik materijalist, da bi me mogel osrečiti.“

Ans Bruiningova ji je hotela ugovarjati: taka malenkost vendar ne more biti odločilna. Njen mož in Wim Stelling, zaročenec njene mlade ekscentrične sestre, sta bila borznika. Tudi njen mož je zjutraj najprej segel po časopisu z borznimi vestmi; vendar njun zakon zato ni bil nič manj srečen.

„Ne, moram to storiti, Ans, in te prosim, da mi pomagaš,“ je vztrajala Nelli. In Ans, ki ni svoji mlajši muhasti sestri nikoli mogla ničesar odbiti, je tudi to pot popustila.

Drugo jutro je prišel Wim Stelling ves zadovoljen v obednico vile v Gooju, kjer so Bruiningovi stanovali.

„Dobro jutro, Ansja, dobro spančkala? Tvojega moža še ni na izprehod? Glej no, Nelli mi piše, res ljubeznivo dekletce; toda dovoli, da najprej preletim jutranjik!“

Ans Bruining je pobledelela, kocka je padla! Toda mladi mož ni ničesar opazil, tako se je bil zatopil v denarne novice. Nekajkrat je zadovoljno zamrmral, in ko je vstopil Jan Bruining, domačin, ga je veselo pozdravil:

„Dobro jutro, Jan, glej kako trdna je borza v Ameriki. To moraš prebrati!“

In šele nato je udobno na vrtu sedeč prečital pismo svoje zaročenke.

Ans je obljubo izpolnila. Pisala je, kako je bil storil Wim Stelling to jutro, vendar je še enkrat svareče dostavila, da je dobrasrčen, impulziven človek, in da se ji zdi pretirano in neumno zaradi take nedolžne stvarce tvegati srečo dveh mladih ljudi. Toda Nelli van Waver je ostala svojeglava. Pisala je Wim Stellingu tovariško pismo in mu sporočila, da njena ljubezen do njega vendar ni tolikšna, da bi njej in njemu zagotovila zaželjeno srečo. O dogodku, ki je bil neposredni povod njenemu sklepu, seveda ni besedice črhnila.

Minilo je nekaj let. Wim Stelling je ostal samec, Nelli van Waver pa se je poročila s starejšim možem, čigar največja vrlina je bila, da sta ga značaj in denarnica usposabljala, da je lahko ustrezal vsem njenim muham.

V nekem švicarskem hotelu je Wim Stelling zagledal v obednici Nelli; čakala je svojega moža, ki je bil spremil sestro v Genovo.

Brez zadrege sta se pozdravila in ne nepriščno, zakaj oba sta bila preveč svetska človeka, da bi pokazala zadrego ali jezo nad tem, kar je bilo.

Toda ko sta se v jasnem poletnem večeru izprehajala po široki hotelski terasi, je Nelly iznenada vprašala:

„Reci, Wim, ali veš, zakaj se nisva vzela?“

In ne da bi čakala odgovora, je jela pripovedovati: o zaroti z Ansjo, kako jo je le-ta hotela pregovoriti, toda ona se ni dala in je prepustila odločitev pismu ali pa — borznim kurzom. Nellin glas je bil nazadnje čisto tih, kakor bi jo bilo sram.

Na koncu terase je Wim Stelling obstal. Svetloba visoke obločnice mu je obsijala obraz, ko jo je pogledal. In potem je odgovoril:

„Vse sem zvedel. Še tisti večer. Ans ni mogla zamolčati svojemu možu, in dobri Jan Bruining se je čutil dolžnega, da mi takoj pove.“

„In vendar si vzela...“ Žena je zdajci strašno pobledelela.

„Da, prav zato sem najprej segel po jutranjiku z borznimi vestmi. Zakaj človeška sreča mi je bila, vsaj v tistih dneh, predragocena, da bi kdorkoli smel na tak način zanjo igrati.“

Globoko se je priklonil in počasi odšel proti hotelu. Njo pa je spekle v oči od sramu in brezupja.

Leksika, umetnostne in svetovne zgodovine vseh založb, najmodernejšo svetovno beletristiko (Galsworthy, Jack London, Emil Ludwig, Gorkij, Th. Mann itd.) ter vsa klasična dela kakor tudi strokovno literaturo dobite pod najugodnejšimi pogoji na ugodne mesečne obroke pri

B. RUFFU

zastopniku založbe „Minerva“, Zagreb.

Vse informacije daje „Roman“.

T · I · G · E · R

N A P I S A L M A X B R A N D

„Tudi to je dovolj. Kaj ti ne pride na misel, da vržeš Larryja na cesto?“

Tedaj je bilo, kakor da se ji je vrnila njena prejšnja energija.

„To tebi nič mar.“

„Tako. Vprašam te, ali je Larry moj prijatelj ali ne?“

„Je.“

„Ali je Tiger moj prijatelj?“

„Saj te niti ne pozna.“

Mrko jo je pogledal.

„To bi bilo pač dovolj vzroka, da bi Boyntona obdržala, kaj meniš? On je moj prijatelj, Tiger ni. Ali želiš še več razlogov, ha?“

Mary se je vsa slaba naslonila na stol in nemočno pogledala pošast. Tigru je bilo, kakor da prav vidi in čuti telesno vez, ki jo veže z orjakom.

Naposled je izpregovorila:

„Tiger je moj prijatelj.“

Pavijan se je porogljivo zasmel.

„Kaj hudiča meni to mar? Tvoj prijatelj? Še enkrat vprašam, kaj to meni mar?“

„Nič,“ je zašklepetala, in spet je Tigra groza odrevenila.

„Kaj imata ta dva med seboj?“ je šepnil sam pri sebi. „Kaj neki moreta imeti?“

Zdajci se je Pavijan sklonil k Mary, kakor bi se bil pravkar nečesa domislil.

„Kaj imaš s Tigrom?“

„Nič.“

Velika prstena roka se je sprožila naprej in železni prsti pod njeno brado so jo prisilili, da je dvignila glavo in pogledala Pavijanu v obraz. Tiger je videl, kako se je zgrozila in vztrepotala in kako je njen pogled zletel po sobi, a naposled je vendar mirno obvisel na njegovih očeh, in šele tedaj je zadovoljen krut nasmešek spačil Pavijanove ustnice.

„Reci to še enkrat!“

Ustnice so se ji zganile, toda glas, ki je dahnil iz njih, Tigra ni dosegel; in vendar je vedel, da ga je dvakrat zatajila.

„Glasnej!“ se je zarogal Pavijan, „če se dovolj glasno zlažeš, ti bom morda rajši verjel.“

Nemočno je spustila roke. Pokonci je zdaj sedela na stolu, in oči so ji gorele ko dva črna demanta iz bledega obraza.

„Moj prijatelj je!“ je burno vzkliknila. „Ali čuješ? To si hotel vedeti? Moj prijatelj je. Bogu bodi hvala za to!“

„Grom in peklo!“ je zasikal Pavijan, a se je takoj obrzdal in mogočno prekrižal roke. „Tvoj prijatelj?“

Ni odgovorila. Ta izbruh jo je bil izmučil; z roko se je prijela za prsi.

Pavijanu je prišla nova misel; nagnil se je naprej.

„Kako dolgo ga poznaš?“

„Osem ali deset ur.“

„Kaj?“

Pavijanu se je ugledil obraz, a še zmerom jo je ostro opazoval.

Tigru je bilo, kakor da se mu mešajo čuti. Dekle se moža boji kakor kače, o tem ni bilo dvoma, toda če jo je strah, zakaj ne zavpije na pomoč? Njen klic bi pol tangla vrgel na noge, in naj je bil Pavijan še tako strašen, bi ga drhal raztrgala na kose, če bi zavpila na pomoč. Treba ji je bilo samo krikniti, samo dvigniti prst, pa bi bilo konec Pavijanove oblasti. A bilo je, kakor da ji ni niti na umu, da bi se mu uprla, in zato se tudi Tiger ni zganil; čepel je v temi in ječé škrtal z zobmi.

„Samo deset ur,“ je nejeverno ponovil Pavijan. „In že prijatelja?“

„Da.“

„Kaj hudiča vidiš na njem?“

„Spodoben je, in raven pogled ima, raven ko črta z ravnilom.“

„In to sta lastnosti, ki ju na meni pogrešaš, kaj?“

Pod njegovim pogledom se je skrivila.

„Tega nisem rekla. Toda on je čisto drugačen.“

ARHITEKTI!

Nad vse ugodna prilika za izpopolnitev vaše strokovne knjižnice je nabava najboljših enciklopedij vaše stroke. Najugodnejši pogoji: mesečni obroki od 100 Din dalje.

WASMUTH, LEXIKON DER BAUKUNST

1. zvezek je že izšel, ostali v kratkih presledkih.

Vse informacije daje „Roman“.

Se zmerom je Pavijan upiral svoje mrke žareče oči v njo.

„Eno mi povej!“ je zdajci rekel. „Se veš, kdaj sem poslednjič šel v svet?“

„Da.“

„Rekel sem ti, da idi z menoj.“

„Da.“

„Pa nisi hotela.“

Tigru je spet burno udarilo srce.

„Ne.“

„Rekla si, da ne greš, ker hočeš poštena ostati. Imela pa si drugi vzrok. Poglej mi v oči! Drugi vzrok si imela. Hotela si se me iznebiti, da bi mogla — biti skupaj s tem Tigrom, he?“

Njegove orjaške lehti so krčevito zatrzale, kakor da se hočejo razkleniti in ji planiti na goltanec.

„Do današnjega dne ga še nikoli nisem videla,“ je zajecjajala. „Kolnem se ti!“

„Prisezil!“

Vzdignila je roko.

„Pusti!“ je zdajci zavpil in udaril s pestjo po mizi. „Kadar slišim, da kdo prisega, mi vselej zagomazi po hrbtu.“ Nekoliko prijazneje je povzel: „Veš, da nikoli nisem bil napoti tvojim prijateljstvom.“

Prikimala je. In spet si je Tiger v divjem obupu trpinčil možgane. Kakšno pravico je imel nestvor, da dekletu kaj dovoljuje ali prepoveduje? Samo ena je bila razlaga, a Tiger ji ni dal, da se mu zasidra v razbolelih možganih.

„Vsakteri domala iz te tolpe tangelske je tvoj prijatelj, in vendar nisem nikoli besedice zinil zastran tega.“

Prikimala je.

„S Tigrom pa je stvar druga. Ni mi pogodu. In pri tem ostane.“

„Kaj hočeš, da storim?“ je šepnila.

„Pošlji ga, da gre svojo pot.“

„Rekla sem mu, naj gre.“

„Kako?“

„Prosila sem ga celo. Pošteno in iskreno.“

„In ni hotel?“

Odkimala je.

„Kaj ga toliko izprašuješ? Od kdaj vobče ljudi izprašuješ, ali hočejo ali ne? Kako je bilo takrat s svedrovcem Bobbyjem? Ali si njega kaj izpraševala? Ne, kratkomalo si ga sunila skozi vrata. Zakaj Tigra nisi dala za ušesa vreči iz pivnice?“

Ni mu odgovorila.

„Ali ne slišiš?“ je hripavo zarjul Pavijan. „Zakaj ne, vprašam?“

„Dečkom se ne da spuščati se z njim.“

„Ha, ha!“ je zapihal Pavijan. „To naj bo razlog? Potem pa ga le meni pusti. Preden bo jutro, opraviš z njim.“

Vrglo jo je pokonci; zgrabila ga je.

„Kaj namerjaš?“

„Ali si ne moreš misliti?“ je zarežal orjak.

Odstopila je korak in pritisnila roke na srce.

„Če se ga samo s prstom dotakneš, ti vse življenje ne odpustim.“

Pavijan jo je pogledal z očmi, ki se je v njih zrcalilo občudovanje in začudenje.

„Nu, vidim, da je vendarle ostala še iskrica prejšnje Mary v tebi!“ je prikimal. „Drobna iskrica. In to je tisto, kar sem na tebi zmerom rad imel. Ali še veš?“

Spet je okoli Tigra zaprhutala neka nedopovedljiva groza, vendar je odgnal sumnjo.

„A naj ze bo iskrica ah ne,“ je povzel Pavijan, „storila boš, kar sem ti rekel. Daj mi ključ svoje sobe!“

„Da me zakleneš, med tem pa — ne, ne, ne!“

„Pusti marnje! Cmeriš se? Grom in peklo! Misliš, da me s tem omehčaš? Sèm ključ!“

„O Bog!“

Pavijan jo je zgrabil za ramo.

„Kaj ti ne pride na um!“

Tiger je videl, kako so njene roke objele Pavijana okoli ramen, in potem — o groze! — so se vitki prsti sklenili okoli orjakovega vratu.

„Prijatelj mi je! Bil je pošten in spodoben z menoj. O, zaradi spomina na one čase —“

Tigru se je zmeglilo pred očmi; in jelo mu je razdijati v ušesih, da ni mahoma ničesar več čul. Tak je vendarle bilo res! Njegova je bila — Pavijanova! Z njim je živela!

Tedaj je spet čul:

„Če bi vedel, Mary, da ti je več ko prijatelj, potem — a pustiva to. Sèm!“

Pavijan je z eno roko izlahka objel obe dekličini zapestji, ji segel v žep in potegnil iz njega šop ključev.

„Zaradi večje varnosti te zaklenem; toda če mi boš zaradi tega pritepenca norela in nemara celo še ves ‚Ukročeni merjasec‘ spravila na noge, ga ubijem. Razumela?“

„Samo sekundo,“ je v obupu zaprosila, „preden —“

„Marnjel!“

Sunil jo je od sebe s tako silo, da je zletela v vogal mize, se spotaknila, omahnila in padla. Niti skušala ni vstati; oblezala je in si zakopala obraz v roke; črni lasje so se ji razpletli in se ji ko temen plašč vsuli čez glavo.

Nad njo pa je stal porogljivo se smejoč Pavijan, in ko je Tiger videl njegov obraz, je začutil, kako mu je spet kri zavalovila in mu zastrlo pogled. Ze je hotel skočiti skozi okno, a zdajci se je osvestil in v smrtnem obupu obstal.

„Njegova je bila,“ je zaječal. „Nimam pravice! Bog! Nimam pravice!“

Z muko se je odtrgal od požarnih stopnic in zdaj je stal na hodniku in se blazen od brezupne nemoči s pestmi tolkel po glavi. Mehanično je šel po stopnicah gor in odprl vrata v svojo sobo. Sanford je vstal, da ga pozdravi.

„Srečali ste ga!“ je vzkliknil strežaj.

„Srečal?“

„Pavijana! Na obrazu vam vidim!“

Počasi si je Jack segel z roko čez čelo; z neizrekljivim naporom volje je spravil spačene črte svojega obraza v brezbrizen izraz.

„Ali ste spet izložili, Sanford?“

„Da, gospod!“

„Pospravite vse nazaj; še ta trenutek odideva.“

Strežaj ni bil vajen kazati svoja čuvstva, toda zdaj je vzdignil obe roke.

„Hvala bodi Bogu!“ je vzdihnil iz dna duše.

„Hudiču bodi hvala,“ je rekel Tiger, „on je listi, ki ima prste vmes.“

Dva in dvajseto poglavje

DOMA

Mnogo minut je minilo in še vedno se Mary Doverjeva ni zganila, ostala je negibna na tleh; zdajci pa je začula, da so se vrata odprla in se ji je približal tih, težak korak, ki so se tla tresla pod njim.

„Ura je bila okoli, ko sem prišel v njegovo sobo,“ je rekel Pavijan.

Z obema rokama si je zakrila obraz.

„Ni ga več bilo,“ je povzel orjak in počakal, kakor da ji hoče dati priliko za odgovor. „Naposed,“ se je tiho zasmejal, „se je vendarle

izkazalo, da Tvoj Tiger ni tako neumen. Popihal jo je, preden je minil rok.“

Z mačjo spretnostjo se je pognala pokonci. „Lažeš!“ je vzkliknila. „Ni pobegnil.“

Pavijan ni odgovoril, samo raztegnil je obraz. Pokazal je na vrata, kakor bi jo hotel pozvati, naj stopi sama pogledat, in ona je stekla mimo njega in naglo izginila v vezi. Splazila se je neslišno ko senca, in ko je zasopla odprla vrata v Tigrovo sobo, je Pavijan rahlo stopil za njo. Tigra ni bilo nikjer in odprti predali so dovolj povedali.

Vas zbegana je deklica obstala in se prijela za lice; z mrkim zadoščenjem jo je Pavijan opazoval.

„Zdaj pa sedi in se začni cmeriti nad izgubljeno igračko,“ se je zasmejal. „Sedi in se najokaj!“

Stala je zraven mize in imela v roki odprto, pol prazno škatlo za cigarete, ki jo je bil Sanford v naglici pozabil.

„Idi, tu ni ničesar več zate,“ je rekla.

„Menda res ne.“

„Zato me pusti samo.“

Tiho se je zasmejal. „S tvojim pokojnikom?“ Deklica je pridušeno vzkliknila — zdajci je potegnila iz zgib svoje obleke jekleno bodalce, zelo svetlo, zelo ozko — stilet s komaj dva prsta dolgim rezilcem in tako ostrim, da se je zdelo ko svetlobni pramen. Pritisk s palcem, in drobno rezilce bi se do držaja zapičilo v meso. Dvignila je roko z orožjem.

„Ven!“ je viknila. „Ven! Ali pa te sunem v tvoje zlobno srce. Ven!“

Roka ji je drgetala; stopila je korak naprej; in Pavijan, ki se mu je smeh razširil v zloben režaj, je smuknil k vratom in izginil.

Ko je bila sama, je spravila bodalce in se ozrla okoli sebe. Rabljen ovratnik je ležal na tleh zraven predala, ovratnica pa ob znožju postelje: vse je kazalo na nagel odhod — na beg! Sleherna podrobnost je svedočila o grozi, in misel na to ji je bila skoro neznosna, zakaj po njenih pojmi o morali je bila ena lastnost, ki je odtehtala tisoč pregreh, in brez katere je bilo tisoč čednosti brez cene: pogum.

Navadila se je bila spoštovati pogum tatu in ceniti morilčevo hladnokrvnost. In zdaj je morala misliti na to, kako je Tiger nemara sedel tam na stolu, čakaje na Pavijana, kako je pobledel in se mu je čelo oznojilo od strahu.

Spomnila se je, kako je bil tisti večer Gonzales zlezal vase pod Tigrovim pogledom. Morda je bil tudi Tiger od groze pred Pavijanom tak kakor Gonzales. Pri tej misli je globoko pobe-sila glavo.

Zdajci pa se je vzravnala in si tiho rekla: „Vrne se. Vem da se vrne!“

Te besede so bile kakor izpoved vere, in že to da jih je izrekla, jo je potolažilo in ji dalo novih moči. Iz škatle, ki jo je imela v roki, je vzela cigareto, sedla na veliki stol zraven okna in si jo prižgala.

Puhnila je vrtničasti stebriček dima, ki se je zgostil v prelivajoče se oblike in postave. Videla je gnečo borečih se teles, dvignjenih rok in spačenih obrazov: oni boj v „Ukročenem merjascu“.

Potlej je množice nestalo in namestu nje se je pojavil Tiger sam in nasproti njemu mogočna pleča Larryja Boyntona, in videla je, kako je Tiger naskočil. Tudi ta slika se je razlezla in v tretjem oblaku dima je videla le še eno: Tigrov obraz, ko se sklanja k njej, tam v njihni mali sobi.

Toda Tiger je imel velikega zaveznika, ki mu je pomagal pozabiti tangle, in to je bilo snažnost onega mestnega dela, kjer je bil doma. Vzela sta taksi in se odpeljala vzdolž parka, ki je ravno vzcveteval iz zimskega spanja. Utešljivo brneč je drsel voz po mokrem cestnem tlaku in skozi okno je valovil duh vseh teh mladih rastočih poganjkov v parku. Tiger se je naslonil nazaj in zaprl oči, in ko jih je odprl in zagledal pred seboj očetovo hišo, so se mu vsi dogodki današnjega dne zazdeli ko sen. Pol ure nato je trdo zaspal na svoji postelji in se tudi ni zbudil, ko se je Sanford po prstih prikradel k njemu in tiho priprl okno, da ne bi nočni zrak prehladno vel v sobo.

Potlej se je Sanford vrnil v svojo sobo, zamišljeno migaje z glavo; ni pomislil, kako kruto naglo mlad človek vse pozabi. Daj mu dobrih jedi in dovolj prilike za telesno gibanje — in lahko staviš deset proti eni, da se bo hitro otresel skrbi in brig.

Ko se je tedaj Sanford drugo jutro pojavil z neprespanim obrazom, je bil njegov gospod tako svež in vesel, kakor da bi bil vso noč za stavo spal. In prvo, kar je velel strežaju, je bilo, da naj stopi k puškarju v tangu in mu

prinese težko lovsko puško, ki jo je hotel naročiti prejšnji dan.

Pozajtrkal je v svoji sobi; hotel je biti sam, da dodobra izkusi blagodejni občutek, da se je rešil velike nevarnosti; saj mu je bilo, kakor da se je prav oni trenutek rešil iz vrtinca, ko ga je hotel potegniti s seboj v globine. V tem razpoloženju ga je podkrepljevalo vse okoli njega, debela preproga, ki se je mehko podajala pod brezpetniki, udobni spalni plašč, prozorni jedilni servis, ki so mu v njem prinesli zajtrk. Glasovi, ki jih je čul, so prihajali do njega pridušeni kakor v bolnici, vrata so se odpirala in zapirala malone neslišno, kakor bi jih gnali dobro mazani stroji.

Ni bil trd človek, toda če se je spomnil Mary Doverjeve, je bil vzlic vsentru vesel, da je ta strašna groza za njim. Prišel je trenutek, ko se je spomnil, kako je držal njene roke v svojih in ji govoril o ljubezni, in zdaj ga je streslo ob tej misli. Saj je bila ljubila drugega moža; drugemu možu je pripadala; njene lastne besede so to izdajale, in zato je zdaj čutil razen te groze samo še usmiljenje do nje. Brez slehernega dvoma je bila vzrasla brez npravstvenih načel, in njene velike črne oči so gotovo videle stvari, ki bi morale žaliti čuvstva deklic iz njegovih krogov. Večkrat je med zajtrkom pre-stal, ker je moral misliti nanjo. Bila mu je nedoumljiva zagonetka; lepša, da, si je dejal, od vseh žensk, kar jih je srečal, toda zraven te lepote je stala groza. A če bi hoteli resnico povedati, je teh osem ur spanja izbrisalo devet desetih spomina na tangle.

Ko se je oblekel, je stopil k materi; tudi ona je bila pravkar pozajtrkala in je sedela pri oknu svojega budoarja z velikim loncem cvetic pokraj sebe. Zeleni listi in pisane cvetice so ji obrobjali obraz in dajali njenim srebrnim lasem še svetlejši lesk, in ko jo je zdaj obsijal solnčni žarek, se je Jacku zazdela čista in lepa ko svetnica. Globoko doli v njegovi zavesti je spala mrkost tangla, in na tihem je zahvalil Boga, da ima tako mater. Gospa Lodgeva je videla njegov nasmeh in začutila, da bi danes mogla vplivati nanj.

„Lovsko ekspedicijo si odložil, ne?“ je vprašala.

„Samo za dva, tri dni. Hotel sem že poklicati Darlinga in mu reči, naj stvar pospeši.“

Hanns Lerch:

Gluhonemec na tramvaju

Groteskna

Postajališče cestne železnice. Dva gospoda stopita v priklopni voz. Prvi vitek, visok, z roževinastimi naočniki, drugi majhen, okrogel, debeloličen.

Izprevodnik se jima približa.

„Kam, prosim?“

Vitki odgovori: „Naravnost,“ in plača 20 fenigov. In bere časopis.

„In vi?“ vpraša izprevodnik malega.

Le-ta ga pogleda in se veselo zasmee, kakor bi bil pravkar pojedel porcijo sladoleda. In molči.

„In vi?“ ponovi dostojanstveno izprevodnik.

Mali se zasmee na ves obraz, kakor bi bil na dirki stavil na pravega konja. In spel molči.

„Naravnost ali prestopiti?“ zakriči izprevodnik.

Mali se zasmee, kakor bi se vozil k dragi prijateljici na čaj. In molči.

„Ali mislite vzeti listek ali ne?!“ se oblastno zadere izprevodnik.

Mali se zasmee, kakor bi bil pravkar dobil vest, da mu je tašča umrla. In iznova molči.

„Če ne plačate, morate dol!!!“ besni izprevodnik.

Mali pogleda izprevodnika in se zasmee, kakor da se vozi zaradi dedščine k odvetniku. In molči.

„Če je tako,“ je odgovorila zelo odločno, „te danes za ves dan izgovorim sebi. Ali imaš kaj proti temu?“

Zasmejal se je njenim energičnim besedam.

„Doklej?“

„Nu, recimo do polnoči!“

„Če tako dolgo prevzameš nadzorstvo, veš, kaj se zgodi?“

„Nu?“

„Še zaročim se.“

„Ali bi bilo res tako strašno?“

„Ne vem. Skoro bi mi bilo najljubše, da vse tebi pripustim. Vsaj vratu si ne polomim.“

„Sinko moj,“ je rekla gospa Lodge, „kaj se je zgodilo s teboj v teh štiri in dvajsetih urah? Saj si naenkrat postal mož!“

„Oooooosel!“ se zapeni izprevodnik, pozvo- ni in steče na prednjo ploščad. „Avgust,“ pokliče izprevodnika v glavnem vozu, „stopi sem, tu nekdo noče...“

Mali se smeje, kakor da se odpravlja na davkarijo, da mu vrnejo preveč vplačane davke. In molči.

Izprevodnik glavnega voza pride in si pomane roke, stopi pred malega. Že zdavnaj se je bil tramvaj ustavil, ne samo ta, tudi šest drugih linij. In avtobusi in avtomobili!

„Hm,“ zagodrnja izprevodnik glavnega voza, „torej... plačate ali ne...“ Napravi, kakor bi si hotel zavihati rokave.

Mali ga pogleda in se nasmehne, kakor bi bil dobil ločitveno pravdo zoper svojo ženo.

„Tedad ne marate!!“ zarenči izprevodnik glavnega voza. „Nu, zakaj pa imamo policaje...“ Stopi na ploščad. „He, gospod stražnik, stopite bliže, nekdo noče...“

Stražnik se približa. „Dober dan. Kaj se je zgodilo? Tak plačati nočete... Takoj z voza!“

Mali se smeje, kakor bi bil zadel veliki do- bitek, sedi in molči.

„Gooooospod!“ zapuha stražnik. „Viiiiiiii!“ zarenči izprevodnik priklopnega voza. „Plem plem,“ meni izprevodnik glavnega voza.

„Kaj pa se je zgodilo?“ pogleda zdajci vitki gospod izza časopisa.

„Plačati ne mara,“ zarjove izprevodnik glavnega voza.

„Ni mogoče,“ odgovori vitki, „saj je meni dal 20 fenigov, da plačam zanj. Evo jih! Moj prijatelj je gluhonem!“

„Zakaj pa tega niste takoj povedali?“ se zapeni izprevodnik glavnega voza.

„Ali ste me mar vprašali?“ odvrne prijazno vitki.

Stražnik izgine. Izprevodnik glavnega voza zakašlja, stopi na ploščad in zavpije: „Naprej!“

Izprevodnik priklopnega voza je rdeč ko kuhan rak, tramvaj se zgane.

Na trgu oba gospoda izstopita.

„Čujte,“ reče izprevodnik priklopnega voza malemu, debelemu, debeloličnemu, „to bi mi bili lahko že takoj povedali, da ste... gluho- nemi...“

„Nerad govorim o tem,“ milo odgovori mali in se zasmee, kakor bi bil pravkar zvedel, da je izvoljen v parlament.

Za slabo voljo

Gospodinja (novi služkinji): „Vi ste zelo muzikalni, Mina. Opazila sem, da me cele ure mirno poslušate, kadar pojem.“ „Oh, veste, milostljiva, odkar me je ženin pustil, me sploh nobena reč na svetu ne veseli.“

„Meni stanovanje ugaja in bi ga zelo rad vzel, samo ne vem, kako bo žena kaj zadovoljna.“ „Nu, zadržan tega si res ni treba las beliti — dan današnji laže dobite ženo kakor stanovanje.“

Dva igralca velikega berlinskega gledališča, komik in ljubimec, sta bila neločljiva prijatelja. Njuno prijateljstvo je šlo tako daleč, da sta imela celo skupno prijateljico. Zgodilo se je, da je komik odpotoval na Dunaj gostovat. Čez nekaj dni pa je dobil tole brzojavko:

„Lola rodila dvojčka, moj je umrl.“

V kavarni, kjer se zbirajo literati. „Plačilni,“ pokliče eden izmed gostov, „koliko vam dolgujem?“ — „Kavo in kolaček. Skupaj sedem dinarjev, gospod doktor.“ „Ali bi mi lahko vrnil iz stotaka?“ „O, prosim, gospod doktor,“ odvrne prijetno presenečeni plačilni. „Evo, sedem dinarjev, deset dinarjev, dvajset, trideset, štirideset, petdeset in petdeset je sto.“ „Hvala!“ odvrne gost in pobere denar. „Stotak vam jutri prinesem.“

V letovišču. „Ali vam da tale krava dosti mleka?“ „Sploh ne.“ „Tako — zakaj pa ne?“ „Ker je vol!“

„Reci kar hočeš: poštenost je vendarle najboljša in sama plačuje.“ „Kako to?“ „Evo, takole: Zadnjič ukradem psa, saj sem ti pravil. Hočem ga spraviti v denar, 200 dinarjev zahtevam zanj, a nihče ga ne kupi. Kaj storim? Nesem ga nazaj lastniku, ki mi na mestu izplača tri sto dinarjev nagrade. Vidiš, tako je, če si pošten!“

Podeželske šege

Lanske počitnice sem potujoč po Alpah prišel tudi v gornjebavarsko vasico Gabelsbach. V vaški gostilnici sem dobil sobico, ki je bila vse prej ko udobna, imela pa je veliko odliko: iz nje si videl na vrt za gostilno, kjer so se časih dogajale kaj čudne reči. Neko noč sem zagledal okoli polnoči pod lipo mlad parček, ko se je zdajci od nekod prikradla krčmarica z okleščkom v roki.

„Počaj, Sepl,“ je zavpila na zaljubljenca, ki je bil očitno domači hlapec, „ti že pokažem slepomišenje z mojo dekle!“

„Saj ni dekla,“ je užaljen odgovoril Sepl, „ali ne vidite, da je vaša hči Mina!“

„To je kaj drugega,“ se je potolažila krčmarica. „Deklo mi pa le pri miru pusti, ona je samo za mestne!“

(Sekt)

Danilovi spomini

Navada pisati spomine se je pri nas v zadnjem času zelo udomačila. V kratkem razdobju smo dobili Hribarjeve in Šukljetoze spomine, pred kratkim pa nas je presenetil z njim tudi Nestor naših gledaliških igralcev, gospod Cerar-Danilo.

Izdal jih je v samozaložbi, kar priča o njegovem bogumu, in še celo v tako lepi opremi, kakršne doslej pri spominih nismo bili vajeni. Poleg mnogih ilustracij je dodal tudi sedem slik v bakrotisku, ki ga predstavljajo v različnih življenjskih dobah in v najboljših vlogah.

Knjiga ni enotna, a to ji ni v kvar — narobe. Danilo se je dobro zavedal, da je neizogibna posledica enotnosti vsake knjige dolgočasnost in nam je nanizal samo kopico dogodkov, najpomembnejših zanj in za naš teater. Namenoma sem združil oba pojma, kajti imena našega gledališča brez Danila si ne moremo misliti.

Glavna odlika knjige je njena pestrost. Vidi se, da Danilo z njo ni imel namena uganjati visoke literature. Edino, kar je hotel: zabavati svoje prijatelje. Pri tem pa je spretno vnesel v knjigo vse, kar bi jih utegnili zanimati. Življenje in razmere v stari Ljubljani pred petdesetimi leti, požar nemškega gledališča (1875.) in še marsikaj drugega.

Popisuje nam v kratkih črticah svojo mladost, prve svoje igralske poskuse v čitalnici, potem v Dramatičnem društvu in v gledališču. Časih vplete vmes zanimivo avanturico z gospodičnami, ki so mu bile zelo naklonjene — kajti Danilo je bil lep fant! Ne pozabi svojih tovarišev in prijateljev — predvsem Verovška in Borštnika, naših najboljših igralcev. Omenja vse starejše igralke, ki so stalno igrale, ali pa samo vedrile na naših odrih — sploh vse tako, da nam specialne zgodovine našega teatra skoraj ne bi bilo treba. Popisuje gostovanja po vseh krajih, kamor so prišli naši igralci, na Koroškem, Štajerskem, kjer je bilo v tistih časih nevarno igrati, po Hrvaški, kjer je moral ponekod vabiti goste od hiše do hiše, da je bila dvorana zvečer polna, in tudi po Srbiji. Pa ne samo to. Ko je po izbruhu svetovne vojne naše gledališče utihnilo, je vodil „Malo gledališče“ v Mestnem domu. Popisuje nam, kako je postal potem vojni dobavitelj in zalagal italijansko fronto — s čebulo! In tako dalje do danes, ko živi v Ljubljani v zaslužnem pokoju.

To bi bila v kratkih obrisih vsebina knjige, ki je prepletena s tako zdravim humorjem in pisana tako prijetno, da jo vsakomur najtopleje priporočam.

Branko Sodnik

Danilo: Spomini. Ljubljana v mesecu februarju 1930. Samozaložba. Tiskali J. Blasnika nasl. Univerzitetna tiskarna in litografija d. d. v Ljubljani. 232 strani. — Cena broš. 60 Din.

Blagohotni pažnji vseh c. čitateljev, ki ljubijo lepe knjige v tujih jezikih, priporočamo oglas založbe „Minerva“ v današnjem listu.

Kuhinja in dom

Madeži

Madeže od kakava, čaja in kave odpraviš, če jih opereš z milom in če treba, še v slani vodi, ali pa jih vtakneš tako dolgo v sladko mleko, dokler se ne skisa. Pomaga tudi drgnjenje z glicerinom in potem izpiranje v mlačni vodi. Ravno tako je priporočljivo temeljito izpiranje z zmesjo glicerina z jajčnim rumenjacom. Če nimaš glicerina, drgni s samim rumenjacom, izperi nato z vodo ter vlažno polikaj.

Če madeže od trave opereš z milom, ti vselej ostanejo umazana mesta; zato je dobro, če jih nato poliješ z vrelo vodo. Priporočljivo je, če si jih poprej rahlo požveplala. — Travnate madeže v perilu popolnoma odpraviš, če kapaš nanje kalipermanganatovo vodno raztopino; nastale rdeče madeže, ki preidejo kmalu v rjave, odpraviš s tem, da nekaj minut nato kaneš nekaj kapljic 6%ne žveplene kisline. Če oprežno ravnaš, ne načneš s tem niti finega perila.

Z voskom pokapano platno vtakneš v mrzlo vodo. Če ga potem lahko drgneš, jame vosek pokati in madeži izginejo.

Kuhinja za sladkorne bolnike

Sladkorna bolezen je postala ena izmed najpogostejših. Zato ne bo odveč, če v tej rubriki prinesemo nekaj nasvetov glede hrane, ki tem bolnikom najbolj ustreza.

Za hrano, ki naj jo uživajo diabetiki (sladkorno bolni), je najvažnejše, da ni v njej sladkorja in pšenične moke. Prav tako so prepovedani kruh in riž, krompir, pšenični zdrob, mleko in sladko sadje. Da bolnik navzlic temu ne opeša, mora jesti mnogo jajec, tolšče, sočivja in sirovega masla, lahkega mesa in rib. Meso in perutnina sta dovoljeni tako kuhani in pečeni, prav tako sočivje, samo korenja in zelenega graha diabetik ne sme uživati. Od sadja je dovoljeno samo kislno sadje, pomaranče ter orehi. Za prežganje sočivju vzameš aleuronatovo ali konglutinasto moko, namestu kruha in žemelj aleuronatove štruce; kava in čaj z

žličico smetane sta dovoljeni. Namestu sladkorja vzameš saharin. K močnatim jedem, ki jih napraviš iz gori omenjene moke, iz katere so že odstranjene škodljive snovi, vzameš levulozo, preparat, ki je neškodljiv in ima prijeten okus, samo drag je. Za kompot je uporabno vsako sadje, če ga napraviš s saharinom. Bolnik brez škode prenese obilo sirovega masla in mnogo jajec, zlasti rumenjake. Dovoljena so tudi lahna prirodna vina in mineralne vode.

Diabetike navadno zelo žeja. Če se bolnik strogo ravna po dieti, se odstotek izločenega sladkorja kmalu zmanjša, časih ga celo popolnoma nestane.

Salato pripraviš s citronovim sokom, razredčenim v vodi, in mnogo olja. Zelo dobra za bolnika je skuta in iz nje pripravljene jedi z mandlji.

Vaniljev sladoled

(priprosti, za 6 oseb.)

Potrebščine: $\frac{1}{2}$ l mleka, 1 zavojček Dr. Oetker-jeveca vanilinovega sladkorja, 3 rumenjaki, 20 dkg sladkorja, 1 otroška jedilna žlica Dr. Oetker-jeveca praška za vaniljev puding.

Priprava: Gornje potrebščine premešaj, da postane enakomerna zmes; to žvrkljaj na ognju, da zavre, in jo vzami, ko se prvič dvigne, s štedilnika. Po popolnem ohlajenju deni kremo v stroj za sladoled in jo goni, da zmrzne.

Za birmo:

ure, zlatnine in srebr-
nine popust 15%.

I. Pakiž

Pred Škofljo

„PLANINKA“ zdravilni čaj

iz najboljših zdravilnih zelišč, čisti in prenavlja kri in učinkuje izbornno pri slabi prebavi želodeca, zaprtju telesa, napanjanju, nerednem delovanju črev, hemoroidih (zlati žili), poapnenju žil, izpuščajih in žolčnem kamnu. Preprečuje kislino in zbuja tek. Pravi „Planinka“ čaj je zaprt in plombiran in ima napis:

Lekarna Mr. Ph. L. Bahovec, Ljubljana

ter stane zavojček 20 Din

Elektroindustrija - LUX

družba z o. z.

**Ljubljana, Gosposvetska c. 13.
Trgovina: Šelenburgova ul. 3.**

Lustri / Elekromotorji / Radioaparati / Elektromaterijal

KAZ OBETA KINO

Elitni Kino Matica

Tel. 21-24

EDINI ZVOČNI KINO V LJUBLJANI
z najboljšo svetovno aparaturo Western Electric.

CHANSON D'AMOUR (Pesem ljubezni). Najslajši zvočni film te sezije, v glavnih vlogah lepa Billie Dove in elegantni Rod la Rocque. — BELE SENCE, film romantike, senzacij in ljubavnega čara. V glavnih vlogah Monte Blue in Raquel Torres. — POSLEDNJA LJUBEZEN ADMIRALA NELSONA. Monumentalni zgodovinski vefilm, v glavni vlogi kot Lady Hamilton lepa Corinne Griffith.

Kino Ideal

KRI COWBOYA. Senzacionalni film z divjega zapada. V glavni vlogi najboljši ameriški cowboys. — GOREČE VODE. Drama iz domovine ameriških petrolejskih vrelcev. V glavni vlogi Mary Carr. — V ČARSTVU VALČKA. Film o ljubezni mladega častnika in lepe goslačice. V glavnih vlogah Albert Paulig, Vera Voronova in Erich Barclay. — LJUBEZEN BOŽANSKE BETSY. Romantična ljubezen Napoleonovega brata princa Jeroma. V glavnih vlogah Dolores Costello in Conrad Nagel.

Kino Ljubljanski Dvor

Telefon 27-30

Predvaja ob najnižjih ljudskih cenah 2.—, 4.—, 6.— in 8.— Din reprize najboljših filmov!

LJUBAV. Najlepši in najganjlivejši film nežne Elizabete Bergner. — HUDIČEVA METRESA. Najsenzacionalnejši film poln avantur drznega Luciana Albertinija.

Pokopališka vrtnarija

Pavel Šimenc - Ljubljana, Sv. Križ
Cvetličarna Sv. Petra cesta šte. 33

Oskrbuje družinske grobnice, grobove skozi celo leto. Saditev tudi po načrtih. Velika zaloga okroglih lavorjev, palm itd. Za okrasitev dvoran pri različnih prireditvah se še posebno priporočam p n. društvom.

V cvetličarni imam vedno v zalogi sveže cvetje, vence od priproste do najfinejše vezave, košarice in aranžmaje. Pošiljam tudi vsako množino na deželo.

Vrtnarija Sv. Križ. Cvetličarna Sv. Petra 33

Cene zmerne!

26

Postrežba točna in solidna!

Blagovna znamka

„Svetla glava“

se je obnesla. — Med tisoči znamk, ki se priglašajo vsako leto, pač pa ni nobena postala znana kakor ta. Radi pozornosti, ki jo vzbuja slika, in radi globokega svojega pomena je postal znak nepozaben.

„Znamka Oetker“ jamči za najboljšo kvaliteto po najnižjih cenah in radi tega načela so

Dr. Oetker-jev pečilni prašek
Dr. Oetker-jev vanilinov prašek
Dr. Oetker-jev prašek za pudinge itd.

tako močno razširjeni.

Letno se proda mnogo milijonov zavojčkov, ki pomagajo „prosvitljenim“ gospodinjam postaviti v kratkem času na mizo tečne jedi. Marsikatera ura se je prihranila, mnoge nevolje radi slabega kipenja močnikov je izostalo.

Otroci se veselijo, če speče mati Oetkerjev šartelj, in v otroški sobi ni ničesar boljšega, nego je Oetker-jev puding s svežim ali vkuhanim sadjem ali s sadnim sokom.

Pri nakupu pozor na to, da se dobe pristni Dr. Oetker-jevi fabriki, ker se često ponujajo manj vredni posnetki.

Dr. Oetker-jev vanilinov sladkor je najboljša začimba

za mlečne in močnate jedi,
pudinge in spenjeno smetano,
kakao in čaj,
šartlje, torte in pecivo,
jajčni konjak.

Zavojček odgovarja dvema ali trem strokom dobre vanilije.

Ako se pomeša $\frac{1}{2}$ zavojčka Dr. Oetker-jevega izbranega vanilinovega sladkorja z 1 kg finega sladkorja in se dasta 1 do 2 jajčni žlici te mešanice v skodelico čaja, tedaj se dobi aromatična, okusna pijača.

Dr. Oetker-jevi recepti za kuhinjo in hišo

prinašajo izbiro izvrstnih predpisov za pripravo enostavnih, boljnih, finih in najfinejših močnatih jedi, šartljev, peciva, tort itd.

Za vsako obitelj so največje važnosti, ker najdejo po njih sestavljena jedila radi svoje enostavne priprave, svojega odličnega okusa in svoje lahke prebavljivosti povsod in vedno pohvalo gospodinji — tudi onih, ki stavijo večje zahteve — in ker je, kakor je pokazala izkušnja, vsako ponesrečenje tudi pri začetnicah izključeno.

Oetker-jevo knjigo dobite zastoj pri Vašem trgovcu; ako ne, pišite naravnost na tovarno

DR. OETKER, MARIBOR.